

účelem opravy pokaženého zámku, jež si odnesl domů. Pro něho byl kufr vzhledem ke druhému zámku věci zamčenou, i když měl klíč půjčený k opravě pokaženého zámku. Svémocným odstraněním překážky, jíž byl kufr opatřen schválně a za tím účelem, by zamezila nebo ztížila přístup ke kufru každému nepovolanému, tedy také obžalovanému, který neměl práva kufr otvírati, — projevil obžalovaný neoprávněně zvýšenou energii fysickou a byl právem uznán vinným krádeží na věcech zamčených. Se souzeným případem nelze srovnávati případ zmíněný ve zmateční stížnosti, v němž majitel místnosti svěřil klíč pachateli za tím účelem, by místnost vyčistil, a ji k tomu cíli otevřel, poněvadž v takovém případě nelze mluvit o svémocném otevření. Z rozhodnutí čí. 878/86, jež vyslovuje, že krádeží na věcech zamčených jest odcizení předmětů ze schránky uzamčené pachateli bez klíče do uschování dané, neplyne pro souzený případ, jak mylně dovozuje zmateční stížnost, — úsudkem z opaku, že nelze kvalifikovati podle § 174 II c) tr. zák. krádež z uzamčené schránky, když pachateli byl dán klíč do uschování, poněvadž tento závěr byl by logicky odůvodněn jen, kdyby byl dán obžalovanému do uschování uzamčený kufr s klíčem, což v souzeném případě zjištěno nebylo.

Čís. 4805.

Hajný požívá ochrany § 68 tr. zák. i při měření kusů dříví (stromků), při jichž odcizování pachatele přistihl.

(Rozh. ze dne 11. října 1933, Zm I 418/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 7. března 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupky podle §§ 312 a 460 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Po zákonu provádí stížnost zmatek čí. 9 a), nebo — domáhá-li se snad jen podřadění vyhrůžky pod § 312 tr. zák. na místě pod § 81 tr. zák. — zmatek čí. 10 jedinou námitkou, že nebylo služebního úkonu, který mohl býti zmařen, protože to, co hajný zamýšlel, totiž odměření stromků, které stěžovatel odcizoval, nemůže býti považováno za služební úkon po rozumu § 81 tr. zák. Než námitka podrobněji neprovedená neobstojí. Lesní zákon z 3. prosince 1852, čí. 250 ř. zák. zmocňuje sice hajné k zabavení věcí, při jejichž odcizování z lesů pachatele přistihnou (§§ 56, 58), avšak ukládá dále v § 73 lesním zřízencům povšechně zjištění způsobu a rozsahu způsobené škody, by na základě jejich údajů — potvrzených a po případě opravených lesními úředníky — mohly příslušné k tomu úřady spolehlivě určití výši náhrady, jíž jest původce škody podle § 72 povinen. A ve služební přísahu lesních hajných, jejíž slovní znění určeno přílohou k § 52 lesního zákona, je vsu-

nut i slib, že hajný udá a odhadne způsobené škody podle nejlepšího svého vědomí a svědomí, a požádá nápravy škod cestou zákonnou. Jelikož pak nezbytným předpokladem správných údajů o rozsahu (výši) škody způsobené odcizením dříví je zjištění rozměrů (změření) kradených dřev, nemůže býti důvodné pochybnosti o tom, že do oboru (služební) působnosti lesního hajného náleží a z jeho služebních úkonů je — nerozhodne-li se z té či oné příčiny k zabavení dříví, při jehož odcizování pachatele přistihl — i změření kradených kusů dříví, takže je ve změření stromků stěžovatelem kradených přísežným lesním hajným B-em správně spatřován napadeným rozsudkem služební úkon vrchnostenské osoby, jehož úmyslné maření nebezpečnou vyhrůžkou naplňuje skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. zák.

Čís. 4806.

V rozšiřování tiskopisu obsahujícího několik projevů zakládajících skutkové podstaty trestných činů různé povahy a různého významu právního, jde o skutek jediný a jednotný.

Byl-li kdo pravoplatně odsouzen pro přečin čl. III-čís. 3 zák. čís. 142/1868 a přestupek § 23 tisk. zák., spáchané rozšiřováním letáku, brání zásada ne bis in idem opětnému jeho stíhání a odsouzení pro přečin §§ 488, 491 tr. zák. a čl. V zák. čís. 8/1863 ř. zák., spáchaný rozšiřováním téhož tiskopisu, třebaže pro jiné části jeho obsahu, než které byly podkladem onoho rozsudku; účinnosti oné zásady není tu na újmu okolnost, že tu i tam je k jednání a rozhodování příslušný soud jiného složení; skutečnost onoho odsouzení je událostí procesní, kterou může zrušovací soud zjistiti přímo ze spisů.

(Rozh. ze dne 11. října 1933, Zm I 538/32.)

Pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Mostě ze dne 17. prosince 1931 byl obžalovaný uznán vinným přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III čís. 3 zák. č. 142/1868 ř. zák. a přestupkem § 23 tisk. zák., spáchanými tím, že dne 29. července 1930 bez povolení rozdával tiskopis »J. A.«, jehož obsah zakládal skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. Z tohoto trestního řízení bylo usnesením radní komory téhož krajského soudu ze dne 21. května 1931 podle § 57 tr. ř. vyloučeno trestní řízení proti témuž obžalovanému pro přečin podle §§ 488, 491, 493 tr. zák. a čl. V zák. čís. 8/1863 ř. zák., spáchaný tím, že téhož dne (29. července 1930) rozšiřoval řečený tiskopis »J. A.«, jehož jinými místy byla uražena vláda Československé republiky, a to vzhledem k tomu, že příslušným je podle § 28 zák. čís. 124/1924 soud kmetský. Státní zastupitelství pak podalo na obžalovaného obžalobu pro tento přečin, avšak rozsudkem krajského soudu v Mostě ze dne 21. května 1932 byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. z obžaloby zproštěn.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do tohoto rozsudku.